

„Nem hullott ölembe a szerencse”

A *Megasztár* győztese, Molnár Ferenc Caramel soha nem gondolta, hogy nyerhet, mert tudja, hogy az a zene, amit ő csinál, nem a tömegkultúra része. Mégis erre teszi fel az életét.

– Egyszer azt mondta, ha megnyeri a versenyt, nagy baj lesz.

– Az eredeti terv az volt, hogy a győztes olyan lemezt készít, amelyen azok a nóták szerepelnek, amelyeket a *Megasztár* adásaiban előadott. Ehhez egyáltalán nem volt és nincs is kedvem. Az a zene, amit hétről hétre énekelnem kellett, nem igazán az enyém. De az volt a dolgom, hogy megoldjam a feladatokat. Igyekeztem is megfogadni a zsűri tanácsait, hogy énekeljek hangosabban, nyíljak meg jobban. Megpróbáltam, és majdnem belehaltam. Az R&B-t, a soult, a funkot szeretem, ez az a zenei világ, ami átszellemít, ami elemel a valóságtól. Már gyerekkoromban is fekete zenét hallgattam, a rapper MC Hammertől jutottam el Stevie Wonderig, most pedig a letisztult, dzsesszharmóniákra épülő R&B a szívem csücske, az a muzsika, amit például manapság két amerikai zenész, Donnie és Dwele is képvisel. Hozzájuk hasonló zenében gondolkodom én is, olyan dalokban, amelyekben meglepő, váratlan zenei elemek vannak. Persze tisztában vagyok azzal, hogy ez a fajta muzsika nem a mainstream, nem a tömegkultúra része, sokan nem is értik, hiszen ennek a zenei világnak Magyarországon, de talán mondhatom azt, hogy Európában sincs igazán kultúrája. Ezért nem gondoltam egy pillanatra sem, hogy megnyerhetem a versenyt.

– Hogyan tovább? Annyit tudni, készülő lemezébe nem enged senkinek beleszólást.

– Nem hullott az ölembe a szerencse, sokat küzdöttem azért, hogy megteremtsem a lemezkészítés lehetőségét. Tudtam, ha megadatik, hogy dönthetek arról, milyen legyen az albumom, akkor dönteni is fogok. Persze, kérem majd szakember segítségét, méghozzá azért, hogy azt halljam vissza a korongról, amit eredetileg elképzeltem. Ha rajtam múlt volna, a mostani megmérettetés során kizárólag a saját szerzeményeimet énekeltem volna. A *Megasztár*ba nem azért jelentkeztem, hogy a győztes legyek. Láttam az első szériát, és úgy gondoltam, a műsor remek eszköz arra, hogy végre felfigyeljenek rám, és előbb-utóbb abból éljek, amit szeretek – a muzsikából. Nyolcéves korom óta írok dalokat, és bár hiába jelentkeztem hanglemmezkiadóknál és tehetségkutató versenyekre, mindig elutasítottak. Volt, aki azt mondta, olyan névvel, mint az enyém, menjek szépírónak. Mások nem értették, mi az amit énekelek. És voltak, akik arra se méltattak, hogy szóba álljanak velem.

– Honnan merítette az erőt a küzdelemhez?

– Nem mondhatom, hogy a boldog gyerekkorból. A szüleim még egészen kicsi koromban elváltak, édesanyám későbbi házassága is tönkrement. Sokszor szembesültem azzal, hogy roma származásom hátráltat. Történetek tragédiák is, az egyik testvérem néhány éve meghalt. De nem is a szeretet az, ami igazán hiányzott. A legnagyobb harcot mindig a szegénységgel folytattuk. Tizenöt évesen dolgozni kezdtem, később otthagytam a középiskolát, és Törökszentmiklósról, ahol felnőttem és a családom él, Budapestre költöztem. Hol asztalos-, hol üvegtisztító-műhelyben vállaltam munkát. A fizikai terheléstől azonban gerincsérvem lett. Azóta egyfolytában azon vagyok, hogy zenéljek, énekeljek. Talán éppen a sok megpróbáltatás, a nélkülözés az, ami hajt, hogy csak azért is megmutatom, viszem valamire.

– Most elégedett?

– Nem lett tele pénzzel a zsebem, de úgy tűnik, végre valóban abból élhetek majd, amit szeretek. Tudom, hogy nem lesz egyszerűbb az életem, sőt, ha valamikor, hát akkor ezután kell csak igazán két lábbal állnom a földön. Ráadásul kemény pályát választottam, ha valakik ki akarnak használni, nekem is hasznot kell húznom belőlük. Persze nem mindig ennyire „kölcsonös” a dolog. Mégis nagyon örültem, amikor a minap egy ismeretlen fiatal lány megszólított az utcán, és azt mondta, megvette a lemezem. Nem értettem, hiszen még neki se kezdtem. Aztán kiderült, hogy a műsorban előadott számaimat rögzítette valaki. A lány még annyit mondott, hogy a feketepiacon jól fogy a CD-m. A közértes pedig arról beszél, hogy mióta a televízióban feltűntem, a karamell is sokkal kelendőbb lett.

Farkas Tímea
Népszabadság